

Sygn. akt I CNP 15/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie skargi A. S. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 28 stycznia 2013 r., sygn. akt V Ca 2891/12, wydanego w sprawie
z powództwa A. S.
przeciwko J. F.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2015 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi, która jest oczywiście bezzasadna. Ocena, czy skarga jest oczywiście bezzasadna musi być powiązana z pojęciem niezgodności orzeczenia z prawem. Orzeczenie niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. to orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które to uchybienie jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. (por. postanowienie SN z 13.12.2005 r., II BP 3/05, OSNP nr 21-22/2006, poz. 323, wyrok SN z 18.1.2006 r., II BP 1/05, OSNP nr 23-24/2006, poz. 351).

Wychodząc z powyższych założeń, skarga wniesiona przez powódkę jest oczywiście bezzasadna. Strona skarżąca dopatruje się niezgodności prawomocnego orzeczenia w jego sprzeczności z wieloma artykułami kodeksu cywilnego, kodeksu postępowania cywilnego, aktów prawa międzynarodowego i Konstytucji RP. Poglądu tego nie można jednak podzielić. Jest on w istocie gołosłowny, zwłaszcza w odniesieniu do kwestii przyjęcia przez sąd dobrej wiary po stronie pozwanej. Skarżąca nie dostrzega przy tym, że zgodnie z art. 7 k.c. w zw. z art. 234 k.p.c. sąd jest związany domniemaniem dobrej wiary do czasu wykazania okoliczności przeciwnej. Poza tym analiza skargi prowadzi do wniosku, że skarżąca stara się wykazać, wbrew ustaleniom faktycznym wiążącym Sąd Najwyższy w tej sprawie, że pozwana nie wyzbyła się przedmiotu wzbogacenia.

Z podanych względów, na podstawie art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.